

Maade, hvorpaa en Del af Udgiften foreslaas betalt, og det en stor Del af den; det bliver vistnok $\frac{3}{4}$ af Udgiften eller mere. Altsaa, det er Brandforsikringsselskaberne, der skulle betale den langt overvejende Del af Udgifterne.

Der er forskellige Enkeltheder, jeg kunde ønske at omtale, men da Tiden er saa langt fremrykket, og man formentlig i Udvalget faar Lejlighed til at komme ind paa saadanne Enkeltheder, skal jeg lade dem ligge. Jeg skal kun gøre opmærksom paa et enkelt Forhold. Loven har jo, saaledes som jeg læser den, til væsentlig Opgave at formindske Brandskaderne og derved spare Samfundet for nogle af de overordentlig store Udgifter, Brandskaderne medføre. Jeg skal nævne — deri er jeg ganske enig med det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds —, at Hovedgrunden til Brandskaderne ligger dybere. Det er Grundlaget, som er forkert, og dér er en virkelig meget stor Samfundsskade, som den højt-ærede Formand vil tillade mig at berøre, da jeg tror, at det staar i en, om end lidt fjern, Forbindelse med den foreliggende Sag. Det er allerede af det 3die Medlem for 10de Kreds (Ejsing) berørt, at Hovedgrunden er den, at Assuranceværdierne for fast Ejendom ere satte for højt op. Jeg har haft Lejlighed til at undersøge det, og jeg kom til det Resultat, at i Gennemsnit ere Forsikringssummerne for faste Ejendomme her i Landet omtrent 30 pCt. for høje. Det vil sige, det er Gennemsnittet for store Egne af Landet. Men der er Masser af Ejendomme, som ikke ere saa højt forsikrede, og naar man desuagtet har et Gennemsnit af 30 pCt. for høj Assurance, vil man kunne forstaa, at der er mange, der ere højere oppe end 30 pCt., ja, nogle ere indtil 80—90 pCt. for højt. Dette har den Virkning, at det, som ifølge Sagens Natur skulde være en Ulykke, nemlig en Ildsvaade, er blevet en Lykke, og det har naturligvis, som det ærede Medlem ogsaa omtalte, medført en Mængde Ildspasættelser. Men endnu mere Betydning har det, at det er blevet en Vane i Befolkningen at være uforsigtig med Ild og Lys. Hvorfor skulde en Mand være saa forsigtig med Ild og Lys, naar det er en Fordel at være uforsigtig? Hvis den højtærede Minister kunde gribe ind paa dette Punkt, tror jeg,

at der vilde kunne udrettes noget virkelig godt. Jeg vil minde Ministeren om, at man ved Forsikringsselskaberne har lønede tilsynshavende Folk. Kunde det ikke være en praktisk Opgave for disse tilsynshavende at paase denne Grundfejl, i alt Fald de grovere Forsyndelser. Det er muligt, at man ogsaa burde gribe ind ved særlig Lov. Jeg synes, at den Opgave er saa stor og vigtig, at den vel fortjente en særlig Lov, og det saa meget mere, som Hovedfaren ved den fejle Vurdering ligger ikke i Brandskaden, men i Kreditforholdene. Paa disse uheldige, fejle Vurderinger hviler en stor Del af vort Kreditsystem. Vort Kreditsystem kommer derved til at hvile paa en usand Grund. De uheldige Assurancevurderinger ere for en stor Del Grunden til Byggemisøren, Byggesvindelen for et Par Aar siden. Det var jo saaledes, at man kunde laane indtil den halve Assuranceværdi til at opføre en Bygning; men denne halve Assuranceværdi er i mange Tilfælde den hele Værdi, man risikerede altsaa intet ved at bygge, man kunde laane Midlerne dertil. Det kaldte ganske naturligt Svindelen frem, og det har atter spillet op ad til Kreditforeningerne og de andre Vurderinger.

Jeg vil i denne Sammenhæng henlede Ministerens Opmærksomhed paa Loven af 1869 om Anbringelse af umyndiges Midler, som efterhaanden kommer ind i en meget forkert Skure, til Dels paa Grund af de uheldige Assuranceforhold. Det er Grundlaget, og derved er hele Bygningen bleven skæv, det er noget, som Gud og Hvermand ved, som har med Udlaan af Penge at gøre, at de aldeles ikke kunne stole paa dette Grundlag. Jeg tror, at den højtærede Minister vilde indlægge sig stor Fortjeneste, om han vilde foranledige, at denne Sag blev tagen op til grundig Overvejelse. Det ærede Medlem, der talte før, berørte, saa vidt jeg forstod, den samme Tankegang, at her var en Grundskade, en virkelig uheldig Side. (*Bramsens*: jeg vovede blot ikke at sige det!).

Der er, som sagt, en Del Enkeltheder i det foreliggende Forslag, som jeg ikke vil nærmere udtale mig om. Jeg vil kun gøre opmærksom paa § 8, i hvilken der staar en Bestemmelse om Forsørgelse af Enker efter Politibetjente. Der bruger Lovforslaget Ord, som ogsaa findes i lig-